

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

Πώς γίνεται ο παππούς σου να ήταν πρόσφυγας, ο πατέρας σου μετανάστης κι' εσύ ρατσιστής;

Οταν κάπκε η Σμύρνη ο παππούς μου ήταν εφτά χρονών παιδί», έγραψε ο Πάνος Σακκάς. «Οι έφιπποι Τούρκοι στρατιώτες σκότωναν στους δρόμους γι' αντίποινα όποιον έβρισκαν μπροστά τους μ' ότι είχαν πρόχειρο: άλλους τους τουφέκιζαν, άλλους τους μαχαίρωναν κι άλλους τους αποκεφάλιζαν.

«Ο μπαμπάς μου ήτανε τυχερός», μου λεγε. «Τον κοντύνανε με μια σπαθιά κι ο πόνος του κράτησε μόνο μια στιγμή, θεοσχωρέστον. Κάποιοι απ' τους γείτονες έκαναν, οι δυσμοιροι, ώρες να πεθάνουν». Το κεφάλι του προπάππου μου, του Έκτορα, το κλωτσήσανε στο νερό μαζί με πολλά άλλα, οικοδομώντας εν αγνοία τους, δίπλα στ' αποκαϊδία και τα ερείπια, μια υποθαλάσσια μπτρόπολη δίπατων κρανίων για ψάρια.

Κάποιος μισσοφαγμένος έμπορας της περιοχής, αναγνώρισε τον παππού μου και με τα τελευταία του, πιθανότατα, λόγια, συμβούλεψε τον μικρό Γιαννάκη να τρέξει να κρυφτεί. «Τρέξε. Μικρός είσαι, τζέρι μου, τρέξε, μπορεί και να σωθείς». Έσπασε την πόρτα ενός οικογενειακού τάφου και πέρασε τις επόμενες εφτά μέρες πλάι σ' εύπορους σκελετούς. Κάθε δεύτερο βράδυ έβγαίνε απ' τον τάφο σαν αναποφάσιτος Λάζαρος και τρύπωνε στα κοντινά, κατεστραμένα σπίτια ψαχουλεύοντας στα σκοτάδια για κάνα παξιμάδι, κάνα ξηρό καρπό.

«Οι σταφίδες μου σώσανε τότε τη ζωή», θυμόταν συχνά, και φυσικά δε λείψανε ποτέ απ' το σπίτι του.

«Το μαρμαρο ήταν το χειρότερο. Κρύωνε ο κώλος σου όλη νύχτα και το πρωί κινδύνευες να σε καρφώσει ο βήχας σου. Ξέρεις πόσους ζωντανούς ξεθάψαν' απ' το βήχα; Τουλάχιστον τους αφήνανε εκεί που τους συχωρνάγανε, σε τάφους λιβανισμένους μια φορά κι από χέρι παπά, πλάι σε διαβασμένους». Την όγδοη μέρα βγήκε απ' τον Άδη μόλις έπεσε ο ήλιος και, παίζοντας κρυφτό με τους παλιούς του Τούρκους γειτόνους, βούτηξε στη θάλασσα και σκαρφάλωσε από μian άγκυρα σ' ένα γαλλικό που παρακολουθούσε από ασφαλή απόσταση την καταστροφή. Ήταν εφτά χρόνων κι οχτώ ημερών, με τις οχτώ τελευταίες μέρες να βαραίνουν πιο πολύ απ' όλα τα προηγούμενα εφτά του χρόνια.

Δεν έμεινε στην πατρίδα του να παλέψει. Ήταν παιδί. Έφυγε από εκεί κυνηγημένος λαθρεπιβάτης κι έφτασε στην Ελλάδα ανεπιθύμητος πρόσφυγας, αλλά ήταν απλώς ένα παιδί. Και ήθελε να πάει σχολείο.» Έχουν περάσει πενήντα χρόνια από τότε που ο Στέλιος Καζαντζίδης έκτιζε τη φήμη του τραγουδώντας τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν οι έλληνες μετανάστες στις φάμπρικες της Γερμανίας.

«Στις φάμπρικες της Γερμανίας και του Βελγίου τις στοές / πόσα παιδιά σκληρά δουλεύουν / και κλαίνε οι

μάνες, αχ μοναχές», από την ομώνυμη σύνθεση του Καζαντζίδη σε στίχους Κώστα Βίβρου.

Ο Καζαντζίδης τραγουδά και το «Στις φάμπρικες της ξενιτιάς» με ανάλογο θέμα του Θόδωρου Δερβενιώτη, το «Ψωμί της ξενιτιάς» των Γιάννη Βασιλόπουλου και Παύλου Ζεμανίδη και «Το διαβατήριο» των Δερβενιώτη-Βίβρου.

Το παραδοσιακό «Τζιβαέρι» και η «Αχάριστη» του Βασίλη Τσιτσάνη είναι δύο από τα πιο γνωστά τραγούδια που επίσης αναφέρονται στην ξενιτιά. Ως συνέχεια της οικονομικής κατάστασης της εποχής, ο Γιάννης Μαρκόπουλος καταπιάστηκε αρκετές φορές με το θέμα και έγραψε ολοκληρωμένα άλμπουμ, όπως «Οι Εργάτες» το 1976 με ερμηνευτή τον Λάκη Χαλκιά και τραγούδια όπως τα «Ανεργία», «Το παράπονο του εργάτη», «Χωρίς υπερωρίες», «Οικοδόμος δίχως σπίτι».

Λίγα χρόνια πριν είχε γράψει ένα από τα πιο πετυχημένα έργα του με τίτλο «Μετανάστες» και ερμηνευτές τους Βίκυ Μοσχολιού και Λάκη Χαλκιά. Οι στίχοι ήταν του Γιώργου Σκούρτη: «Η φάμπρικα δεν σταματά, δουλεύει νύχτα μέρα / και πώς τον λέν' το διπλανό και τον τρελό τον Ιταλό / να τους ρωτήσω δεν μπορώ, ούτε να πάρω αέρα».

Είμαστε όλοι μετανάστες και απόγονοι προσφύγων, φίλοι μου, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα και όμως υπάρχουν ανάμεσά μας συμπατριώτες που μισούν τους μετανάστες και

πρόσφυγες, όχι μόνο στην Ελλάδα που τελοσπάντων είναι ομοιογενής χώρα και υποτίθεται πως απειλείται, αλλά και στην πολυεθνική και πολυτισμική Αυστραλία, αν είναι δυνατόν...

Πώς γίνεται και εμένα δεν μ' έχει ενοχλήσει στο Σίδνεϊ κανένας Αραβας, Κινέζος, Αφρικανός ή δεν ξέρω τί άλλο; Σε άλλη πόλη ζω και δεν το έχω καταλάβει. Να σάς πω και μια σκληρή αλήθεια; Μόνο συμπατριώτες μου Έλληνες με έχουν ενοχλήσει, με έχουν βλάψει και μ' έχουν ζημιώσει, αλλά λατρεύω την Ελλάδα. Στην πατρίδα μου θα ρίξω την ευθύνη για τα προβληματικά παιδιά της; Σε κάθε φυλή υπάρχουν εγκληματίες, αλλά δεν θα βάλουμε στο ίδιο καλάθι τους καλούς πολίτες, τους οικογενειάρχες που αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα στην χώρα που ζούμε αρμονικά πάνω από 150 εθνότητες. Ας μην διακινδυνεύσουμε αυτή την αρμονία πιστεύοντας τα παραπλανητικά ρατσιστικά μηνύματα που καμία σχέση δεν έχουν την πραγματικότητα. Την προστασία μας απο εγκληματίες έχει αναλάβει η Αστυνομία και μέχρι τώρα κάνει σπουδαία δουλειά, στέλνοντας στη φυλακή για πολλά χρόνια αυτούς που σχεδίαζαν να μάς κάνουν κακό. Δεν έχουμε ανάγκη την «προστασία» των ρατσιστών που έχουν σατανικά σχέδια εναντίον της δημοκρατίας μας και της ελευθερίας μας.

Απυδισμένοι Έλληνες

Απόλυτο δίκιο έχουν οι Έλληνες πολίτες που δεν θέλουν ούτε ΣΥΡΙΖΑ, ούτε Ν.Δ. και ήδη έχουν στείλει στη χωματερή τα υπόλοιπα κόμματα. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε την αξιοπιστία του επειδή τόλμησε να υποσχεθεί πράγματα που δεν μπορούσε να εφαρμόσει και πώς να εμπιστευτούν τη Ν.Δ. με αρχηγό τον Κυριάκο Μητσοτάκη με το αμαρτωλό παρελθόν του στην κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου;

Αυτή η απόρριψη των δύο κομμάτων εξουσίας από τους πολίτες εγκυμονεί κινδύνους για την ομαλή λειτουργία της δημοκρατίας στη χώρα που τη γέννησε, αφού κάποιο κόμμα ή κάποιος συνασπισμός κομμάτων θα πρέπει να κυβερνήσει την πατρίδα μας. Μια λύση θα ήταν να παρακάμψουν την Βουλή και να κυβερνήσουν εξωβουλευτικοί, όμως δοκιμάστηκε και αυτό χωρίς επιτυχία με την κυβέρνηση Λουκά Παπαδήμου.

Οπότε τί μάς μένει; Η οικουμενική κυβέρνηση που προτείνει ο... Λεβέντης μας, όμως κάτι τέτοιο θα

σήμαινε συγχωροχάρτι για τα λαμόγια και τη διαπλοκή που θα επιστρέψουν δριμύτεροι... Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα, για τους συμπατριώτες μας...

Sorry!

Αμερικανοί και Αυστραλοί πιλότοι σκότωσαν 80 Σύριους στρατιώτες και τραυμάτισαν άλλους 150, όμως λέει ο πρωθυπουργός μας ένα «sorry» και καθαρίζει. Γι' αυτό οι σοφοί Έλληνες λένε πως «από τότε που βγήκε η συγνώμη, χάθηκε το φιλότιμο!». Ογδόντα οικογένειες στη Συρία έχασαν τα παιδιά τους, τους σύζυγους τους, τους πατέρες τους και ούτε λέξη για αποζημίωση από τις κυβερνήσεις Αμερικής και Αυστραλίας. Θα μού πείτε, βέβαια, μήπως πλήρωσε καμιά άλλη μεγάλη δύναμη αποζημίωση για τα εγκλήματά της εναντίον της ανθρωπότητας; Οι Έλληνες ακόμη περιμένουν την αποζημίωση για τα εγκλήματα των γερμανών ναζί στην κατοχή.

Κορόιδα είναι οι Αμερικανοί και Αυστραλοί να πληρώνουν αποζημιώσεις; Αλλά, τουλάχιστον, βρε παιδί μου ας μην παραπονούνται όταν φτάνουν στις πόρτες μας τα θύματά τους...

Ο Τέρνμπουλ και οι πρόσφυγες

Υποπτεύομαι ότι ο πρωθυπουργός μας, Μάλκολμ Τέρνμπουλ δεν έμαθε γεωγραφία στο σχολείο. Επειδή θα μ' ερωτήσετε πώς έβγαλα αυτό το συμπέρασμα σάς ενημερώνω πως στη σύσκεψη κορυφής για το προσφυγικό, ο κ. Τέρνμπουλ επαίνεσε την πολιτική της Αυστραλίας για τους πρόσφυγες που κλείνει σε στρατόπεδα σε νησιά γειτονικών χωρών. Και ερωτώ τον πρωθυπουργό: Σε ποιά νησιά γειτονικών χωρών θα στήσει στρατόπεδα προσφύγων η Ευρώπη; Στα βρετανικά νησιά Jersey και Isle of Man που είναι φορολογικοί παράδεισοι και αποκλείεται; Μήπως στην Μάλτα ή την Κύπρο; Μάλλον τη Λέσβο και τη Χίο θα εννοούσε ο αγεωγράφτος πρωθυπουργός μας....